

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/1074/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811214999
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3811214999.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ľubice Bajzovej v právnej veci navrhovateľa I. K., bytom I., N. XXX/X, zastúpeného JUDr. K. E., advokátkou so sídlom I., E. X proti odporkyni N. K., bytom I., N. XXX/X, zastúpenej I. K., bytom I., R. XXX/X, o neúčinnosť darovacej zmluvy, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. septembra 2013, č.k. 15C/143/2011-194 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 81,46 eur, k rukám JUDr. K. E., advokátky, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že darovacia zmluva uzavretá dňa 16.10.2009 zapísaná v Katastri nehnuteľnosti pod V 4456/09 - VZ 660/09, ktorou I. K. previedol do vlastníctva odporkyne nehnuteľnosti a to nehnuteľnosti zapísané v LV č. XXXX k. ú. E. prevádzková objekt - rozostavaná stavba na parcele č. XXXX/XX, pozemok parcela registra F. č. XXXX/X ostatné plochy o výmere XX m², parcela registra CKN č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere XX m², parcela registra CKN č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 1 433 m², parcela registra CKN č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m², v celosti je voči navrhovateľovi právne neúčinná. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 422,60 eur k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa JUDr. K. E., advokátky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň odporkyni uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Prievidza súdny poplatok 99,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že I. K. v čase uzavretia darovacej zmluvy s odporkyňou dlhoval navrhovateľovi vrátenie mzdy, pričom so zaplatením mzdy bol v omeškaní. Pokiaľ I. K. poukazoval na to, že nie je daný právny základ pre konanie o odporovateľnosti z dôvodu zrušených rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu v konaní spis. zn. 11C/197/2009 a následne zastavenie exekučného konania, súd sa s týmto názorom nestotožňuje a poukazuje na ustálenú súdnu prax vykladajúcu pojem vymáhateľná pohľadávka, ktorou sa rozumie taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní /rozsudok NS SR z 23.12.1999/. Vymáhateľnou pohľadávkou nie je vykonateľná pohľadávka, ale pohľadávka, ktorú možno úspešne uplatniť pred súdom v základnom konaní, je to teda pohľadávka, ktorá je zročná, ktorá nie je pohľadávkou naturálnou. Navrhovateľ teda proti I. K. má vymáhateľnú pohľadávkou ako to predpokladá § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek nesplneniu dlhu I. K. previedol na odporkyňu na základe darovacej zmluvy nehnuteľnosti, o ktorom prevode vlastníckeho práva darovaním sa v konaní spis. zn. 17C//67/2010 dohodol, že mu tieto nehnuteľnosti odporkyňa vráti a počas toho, ako budú tieto nehnuteľnosti vo vlastníctve odporkyne, bude s nimi nakladať podľa jeho rozhodnutia. V tomto konaní však odporkyňa tieto preukázané skutočnosti

rozporovala tvrdením, že so svojím zaťom nemala žiadnu dohodu o, za určitých okolností, spätnom prevode predmetných nehnuteľností. Uvedené tvrdenie odporkyne je len ťažko uveriteľné spolu s tvrdením I. K., že darovacou zmluvou došlo k vyrovnaniu záväzkov medzi odporkyňou a I. K.. Obidvaja si vo výpovediach rozporovali o tom, či došlo k vyrovnaniu všetkých záväzkov, o aké záväzky išlo, a nakoniec odporkyňa nemala vôbec vedomosť o hodnote darovaných nehnuteľností. Dôvod uzavretia darovacej zmluvy preto nemohol byť iný ako úmysel I. K. ukrátiť jeho veriteľov, ktorými bol v tom čase navrhovateľ. Tento úmysel musel byť odporkyni známy, keďže vedela o problémoch jej zaťa v podnikaní, niekoľkokrát mu požičiavala peniaze, pričom sama nevedela koľko peňazí I. K. požičala a koľko jej ešte dlhoval, a preto nemohla mať ani úmysel stať sa natrvalo vlastníčkou nehnuteľností. I. K. v čase kratšom ako tri roky pred podaním návrhu navrhovateľom /6.9.2011/ dňa 16.10.2009 v úmysle ukrátiť jeho veriteľov previedol na odporkyňu jeho nehnuteľnosti, pričom odporkyni musel byť tento úmysel známy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporkyňa bola v čase darovania nehnuteľností podľa § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou I. K., keďže bola v tom čase matkou budúcej manželky I. K., odporkyňa mu dlhodobo dôverovala tak, že mu požičiavala bezúročne a bez zabezpečenia peniaze, a teda úmysel I. K. ukrátiť veriteľov nielenže musela pri náležitej starostlivosti poznať, ale tento úmysel poznala. Záverom súd poukazuje na právoplatné rozhodnutie v konaní vedenom pod spis. zn. 17C/67/2010, v ktorom sa rozhodlo, že tá istá darovacia zmluva je voči navrhovateľom B. E. a K. E. právne neúčinná. Vzhľadom na uvedené sú splnené predpoklady podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda dôvody pre určenie, že darovacia zmluva uzavretá dňa 16.10.2009 medzi I. K. a odporkyňou je voči navrhovateľovi právne neúčinná. Vychádzajúc z uvedeného súd vyhovel návrhu navrhovateľa a určil, že darovacia zmluva uzavretá dňa 16.10.2009 medzi I. K. ako darcom a odporkyňou ako obdarovanou je v celosti voči navrhovateľovi právne neúčinná. Právne ďalej rozhodnutie odôvodnil § 42a ods. 1 Obč. zák.. O náhrade trov konania rozhodol podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov /ďalej len „vyhláška“, pričom základná sadzba tarifnej odmeny vypočítaná podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky, a to v roku 2011 1/ odmena podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 19.7.2012 vo výške 57,00 eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,41 eur a 2/ odmena podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky za písomné podanie na súd zo dňa 5.9.2011 vo výške 57,00 eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,41 eur; v roku 2012 3/ odmena podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky za účasť na pojednávaní konanom dňa 9.2.2012 vo výške 58,69 eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,63 eur a 4/ odmena podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky za vyjadrenie k odvolaniu 29.3.2012 vo výške 58,69 eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,63 eur; v roku 2013 5/ odmena na účasť na pojednávaní dňa 16.5.2013, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci podľa § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky vo výške 15,02 eur /jedna štvrtina základnej sadzby tarifnej odmeny/ a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,81 eur a 6/ odmena podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky za účasť na pojednávaní konanom dňa 2.9.2013 vo výške 60,07 eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,81 eur. Celkom trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 352,17 eur, po pripočítaní dane z pridanej hodnoty vo výške 70,43 eur /právny zástupca navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, predstavujú 422,60 eur. Navrhovateľ mal vo veci plný úspech, preto mu súd priznal podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva vo výške 422,60 eur proti odporcovi, ktorú náhradu trov konania je odporca povinný zaplatiť podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku právnej zástupkyne navrhovateľa. Navrhovateľ bol v konaní podľa § 138 Občianskeho súdneho poriadku oslobodený od platenia súdneho poplatku. Podľa § 2 ods. 2 prvá veta Zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Súd návrhu navrhovateľa vyhovel, odporkyňa v konaní nebola oslobodená, a preto zaviazal odporkyňu na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý určil podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku /ďalej len "percentná sadzba"/ alebo pevnou sumou a položky 1 písm. b/ prílohy k Zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorej z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba ak nemožno predmet konania oceniť peniazmi 99,50 eura. Takto vypočítaný súdny poplatok predstavuje 99,50 eur.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e), f) O.s.p. Namietala, že súd prvého stupňa konal zaujato v prospech navrhovateľa, čo je potvrdené tým, že počas konania nevyhovel návrhu navrhovateľky o odklad konania, do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní ohľadne zrušenia rozsudku, na základe ktorého sa navrhovateľ domáha v tomto

konaní určenia neúčinnosti predmetnej darovacej zmluvy. Súd prvého stupňa tak umožnil navrhovateľovi konať na súde a domáhať sa svojej požiadavky na základe poloprávd, klamstiev a zaujatého konania zo strany sudcu. Ďalej namietala, že jej nebolo umožnené predložiť v konaní dôkazy v písomnej forme, alebo výpovede svedkov, ktorí by mohli preukázať a ozrejmiť skutočný stav veci, napr. že v čase prevodu majetku nebola blízkou osobou I. K.. Namietala, že v konaní nebolo umožnené preukázať I. K., či vôbec existuje jeho dlh voči I. K. a či I. K. mal alebo nemal zo strany I. K. v deň podania žaloby zaplatené všetky pohľadávky. Ďalej namietala, že súd prvého stupňa vychádzal len z tvrdenia exekútorky Mgr. J. R., ktorá uviedla, že I. K. nemal žiadny iný postihnuteľný majetok a nevykonal ňou navrhnutý dôkaz - výsluch menovanej exekútorky. Uviedla, že I. K. v danom období a taktiež teraz má preukázateľne príjem a tiež iný postihnuteľný majetok podľa Exekučného poriadku. Zdôraznila, že ak by navrhovateľ a exekútorka Mgr. J. R. zámerne neposkytli súdu klamlivé informácie a navrhovateľ by si svoju údajnú pohľadávku naďalej vymáhal z exekučne postihnuteľného príjmu a majetku I. K., čo potvrdilo aj konanie polície v zmysle podaného trestného oznámenia I. K., navrhovateľ by ani predmetný návrh nepodal. Tvrdenie súdu, že musela mať vedomosť o dlhoch I. K. označila za zavádzajúce, nakoľko nemala nikdy dôvod miešať sa a inak zisťovať majetkové pomery I. K.. O údajných dlhoch I. K. voči navrhovateľovi jej povedal sám navrhovateľ, a to až po zavkladovaní predmetnej darovacej zmluvy. Mala za to, že navrhovateľ nepreukázal, že by existovala pohľadávka, na základe ktorej by bolo konanie súdu zákonné a nárok navrhovateľa dôvodný, nakoľko nemal voči I. K. vymáhateľnú pohľadávku. Navrhovateľ doteraz nemá právoplatným rozsudkom priznanú a tým splatnú aj vymáhateľnú pohľadávku voči I. K. ani voči nej. Pokiaľ súd svoj rozsudok opiera o rozsudok Najvyššieho súdu SR z 23.12.1999, očividne nadržoval navrhovateľovi. Ďalej namietala, že súd manipuloval so zápisom a moduloval jej odpovede inak, než ich súdu povedala, čím zmenil ich význam a celkový dopad na riešenie danej kauzy. Vytýkala súdu prvého stupňa, že napriek jej návrhom nepovolil odklad konania do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní I.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktorú špecifikoval. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ má proti I. K. vymáhateľnú pohľadávku tak, ako to predpokladá ust. § 42a) ods. 1 Obč. zák. Poukázal na ustálenú súdnu prax vykladajúcu pojem vymáhateľná pohľadávka. Uviedol, že I. K. v čase uzavretia darovacej zmluvy s odporkyňou dlhoval navrhovateľovi vrátenie mzdy, pričom so zaplatením mzdy bol v omeškaní. Napriek nesplneniu dlhu, I. K. previedol na odporkyňu darovacou zmluvou nehnuteľnosti, o ktorom prevode sa v konaní sp. zn. 17C/67/2010 dohodol, že mu tieto nehnuteľnosti odporkyňa vráti a počas toho, ako budú tieto nehnuteľnosti vo vlastníctve odporkyne, bude s nimi nakladať podľa jeho rozhodnutia. Skutočnosť, že odporkyňa v čase darovania musela vedieť o dlhoch I. K. vyplynula aj zo samotnej výpovede odporkyne v konaní, kedy potvrdila, že vedela o problémoch I. K. v podnikaní a niekoľkokrát mu požičovala peniaze. Rovnako uvedená skutočnosť vyplynula v konaní sp. zn. 17C/67/2010.

Po uplynutí odvolacej lehoty, odporkyňa doručila dňa 21.05.2015 odvolaciemu súdu písomné podanie označené ako „Doplnenie dôkazov a žiadosť o zastavenie konania sp. zn. 4Co/1074/2013“. Poukázala na to, že navrhovateľ svoj návrh opiera o rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 11C/197/2009-100 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/371/2010-121. Uviedla, že v dôsledku dovolania I. K., bol predmetný rozsudok uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo/132/2012 zrušený, čím je preukázané, že neexistuje žiadny zákonný dôvod na pokračovanie v danej veci. Taktiež poukázala na to, že exekučné konanie voči I. K. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 9Er/2531/2011-39. Ďalej uviedla, že predmetné nehnuteľnosti už predala, teda nie je ich vlastníkom, čo je ďalší dôvod na zrušenie rozsudku.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si odvolací súd osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu

poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. K jednotlivým odvolacím námietkam odporkyne uvádza nasledovné:

Podmienkou úspešnosti v konaní o odporovateľnosť právnych úkonov je splnenie štyroch kumulatívnych podmienok. Súd prvého stupňa v danej veci správne splnenie týchto podmienok vyhodnotil.

Prvou podmienkou je vymáhateľná pohľadávka a to aby pohľadávka existovala aspoň vo forme budúcej pohľadávky už v dobe, kedy k odporovanému právnemu úkonu došlo. Podstatné slovo je slovo "vymáhateľná". Nosným sa v tomto prípade stal rozsudok Najvyššieho súdu SR z z 23. decembra 1999, sp.zn. 3 Cdo 102/99, v ktorom slovo vymáhateľnosť je definovaná tak, že " ho nemožno chápať v zmysle, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu je spojené iba s pohľadávkou, ktorej bol priznaný exekučný titul. Ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní." Súd prvého stupňa v odôvodnení podrobne uviedol, aký názor zaujal k pojmu vymáhateľná pohľadávka. Odvolací súd zdôrazňuje, že vymáhateľná teda je pohľadávka (ako to bolo už naznačené), ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní; vymáhateľná je teda pohľadávka, ktorá už dospela (je splatná), ktorá čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou a ktorá však ani nezanikla, či už splnením, kompenzáciou, preklúziou či z iného právneho dôvodu. Vymáhateľnú pohľadávku môžeme teda charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú, pohľadávku, ktorej sa možno domáhať na súde. Aj odvolací súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa považuje na základe vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa prvú podmienku za splnenú. Neobstojí preto námietka odvolateľky, že nie je daný právny základ pre konanie o odporovateľnosti z dôvodu zrušených rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 11C/197/2009 a v dôsledku toho zastavenia exekučného konania, a to práve s poukazom na súdnu prax vykladajúcu pojem vymáhateľná pohľadávka. Navrhovateľ aj po zrušení rozsudku má naďalej proti I. K. vymáhateľnú pohľadávku, ako to predpokladá § 42a ods. 1 Obč. zákonníka.

Druhou podmienkou je skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pričom dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právnemu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2791/99). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ (napr. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 549/2001). Teda ukracovanie veriteľa môže byť konštatované iba za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že došlo k zmenšeniu majetku veriteľa a súčasne došlo k takému zmenšeniu majetku, že nie je možné uspokojiť pohľadávku veriteľa. Ak sa v konaní o odporovacej žalobe zistí, že odporca nadobudol od dlžníka jeho nehnuteľnosť bez toho, aby mu za ňu reálne poskytol jej obvyklú cenu použiteľnú na úhradu jeho dlhov alebo inú rovnocennú náhradu, je možné náležite posúdiť aj to, či dlžník na odporcu previedol nehnuteľnosť v úmysle ukrátiť veriteľa (pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4333/2007).

V konaní bolo preukázané, že I. K. previedol na odporkyňu na základe darovacej zmluvy predmetné nehnuteľnosti, a to napriek neslneniu dlhu navrhovateľovi. I keď odporkyňa v odvolaní namietala, že finančné a majetkové pomery I. K. sú také, že stačia k tomu, aby sa z neho navrhovateľ (veriteľ) uspokojil, na toto tvrdenie nepredložila žiaden dôkaz. I keď za klamlivé označila písomné vyjadrenie súdnej exekútorky o nedostatku majetku I. K., jednoznačne z listu vlastníctva č. XXXX k.ú. E. vyplýva, že I. K. je spoluvlastníkom tam špecifikovaných nehnuteľností v podiele 1/10, ktoré sú zaťažené exekučnými záložnými právami, preto z pohľadu vymožitelnosti pre navrhovateľa neprijateľné. Táto okolnosť, ako aj skutočnosť, že I. K. nie je evidovaný ako vlastník žiadneho motorového vozidla vyplýva zo správy súdnej exekútorky Mgr. J. R. zo dňa 13.11.2011. Preto ani táto námietka odvolateľky nebola dôvodná. Na vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemá vplyv ani vedenie trestného konania, na ktoré odporkyňa poukazuje v odvolaní.

Tretou podmienkou je preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ak žalovanému (druhej strane odporovaného právneho úkonu) musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy, teda že o ňom vedel alebo musel vedieť.

Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva preukázanie úmyslu dlžníka (I. K.) ukrátiť svojho veriteľa (navrhovateľa), nakoľko odporkyňa musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom (darovacou zmluvou) ukrátiť navrhovateľa známy, teda, že o ňom vedela, alebo musela vedieť. Odporkyňa (ako to vyplýva z jej výpovede) o problémoch I. K. v podnikaní vedela, niekoľkokrát mu požičiavala peniaze, mala vedomosť priamo od navrhovateľa, že mu I. K. dlhuje mzdu, s platením ktorej je v omeškaní. Takto bola v konaní preukázaná aj tretia podmienka odporovateľnosti predmetného právneho úkonu. Potom je bez právneho významu, či odporkyňa bola v čase uzavretia darovacej zmluvy blízkou osobou I. K. v zmysle § 116 Obč. zák.

Štvrtou podmienkou je skutočnosť, že právny úkon dlžník urobil v posledných troch rokoch, t. j. troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby, na túto podmienku súd prihliada ex offo, pričom zistil, že k uzatvoreniu darovacej zmluvy došlo dňa 16.10.2009 a návrh na začatie konania bol podaný 06.09.2011.

Pokiaľ sa týka námietok odvolateľky, že súd prvého stupňa „neuznával“ ňou podávané návrhy na vykonanie dokazovania a vedome nadržoval navrhovateľovi, používa judikát Najvyššieho súdu tak, ako mu to vyhovuje, manipuloval so zápisom a moduloval jej odpovede inak, ako ich súdu povedala, neumožnil jej predkladať dôkazy a výpovede svedkov, nevyhovel jej návrhu na prerušenie konania, tieto skutočnosti z obsahu spisu nevyplývajú. Odporkyňa v konaní pred súdom prvého stupňa nenavrhovala vykonať žiadne dôkazy, ani v odvolaní nekonkretizovala, ktoré navrhované dôkazy súd prvého stupňa nemal vykonať. Právne posúdenie veci v každom konkrétnom prípade je vecou súdu a pokiaľ sa s ním účastník nestotožní, nemožno to považovať za hrubý zásah do práv účastníka konania. Zo zápisníc o pojednávaní (č.l. 101, 187) vyplýva, že obsahujú zákonom ustanovené náležitosti podľa § 40 O.s.p., sú preto verejnou listinou podľa § 134 O.s.p. Znamená to, že účastník, ktorý tvrdí opak oproti údajom v zápisnici uvedeným, je povinný svoje tvrdenia preukázať. Odporkyňa len všeobecne konštatovala, že súd prvého stupňa manipuloval so zápisnicami, neuniesla tak dôkazné bremeno o svojom tvrdení, pričom pri nesprávnej protokolácii súdom prvého stupňa mohla požiadať o opravu chýb v predmetnej zápisnici. Nedôvodná bola aj námietka odporkyne, že súd prvého stupňa mohol vyhovieť jej návrhu na prerušenie konania. O tomto návrhu odporkyne rozhodol súd prvého stupňa uznesením zo dňa 15.02.2012, č.k. 15C/143/2011-106 tak, že návrh odporkyne na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.09.2012, č.k. 4Co/126/2012-116. Subjektívny názor odporkyne, že jej návrhu na prerušenie konania malo byť vyhovené je bez právneho významu, nakoľko ako už bolo konštatované, rozhodovanie patrí súdu a nie účastníkovi konania. Odvolací súd neprihliadol ani na námietku zaujatosti vznesenú odporkyňou v odvolaní, nakoľko sa týkala okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní v prejednávanej veci (§ 14 ods. 3, § 15a ods. 5 O.s.p.).

Odvolací súd nenechal bez povšimnutia aj písomné podanie označené ako „Doplnenie dôkazov...“, doručené odvolaciemu súdu po uplynutí lehoty na odvolanie, v ktorom okrem už uvádzaných dôvodov odvolania, odporkyňa poukázala na to, že predmetné nehnuteľnosti predala, už nie je ich vlastníkom. Odvolací súd k tomu uvádza, že okolnosť, že odporkyňa prestala byť vlastníkom predmetných nehnuteľností, nie je pre posúdenie podmienok odporovateľnosti právne významná. Vlastnícke právo toho, kto mal z odporovateľného úkonu prospech, k veci, ktorá bola predmetom tohto úkonu, nie je podmienkou odporovateľnosti v zmysle ust. § 42a ods. 2 až 5 Obč. zák., preto zmena vlastníctva v priebehu konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu nemá právny význam. Môže mať význam až pri posudzovaní možnosti veriteľa vyplývajúcej z úspešného odporovania (uznesenie NS SR zo dňa 21.05.2009, sp. zn. 2MCdo/19/2008).

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania spočívajúca v odmene za právne zastúpenie za 1 úkon - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 29.11.2013, vychádzajúc z neurčitej hodnoty veci - 60,07 eur + 1 x režijný paušál 7,81 eur = 67,88 + 20% DPH = 13,58 eur, spolu 81,46 eur (§ 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.